

Miroslav Pelikan

OPORAVAK

O P O R A V A K

Odlazak u mali sanatorij, sjeverno od grada, Bukač je radosno očekivao. Vidno iscrpljen bolešću, na svaki se način morao oporaviti ako želi živjeti. Svakodnevni stres u nizu proteklih godina ostavio je teške posljedice, srce mu je oslabilo do te mjere da mu je život bio upitan.

Već odavna Bukač nije očekivao puno od svoje novinarske profesije, od karijere još manje. Česte uredničke promjene, lutanja i nesnalaženja čelnih ljudi kuće, složena gospodarska situacija, uz njegovo duboko nezadovoljstvo osobnim, privatnim životom rezultirali su sadašnjim zdravstvenim stanjem, Bez prava radna vremena a i nikada, po osobnom mišljenju, dovoljno plaćen, Bukač je propustio sve one životne prigode i ostao potpuno sam na peronu, ovo je bio njegov omiljeni citat.

Ušavši u peto desetljeće života, nezadovoljan, neispunjen, prazan kao stara vreća, krenuo je u sanatorij.

Sanatorij je činila zgrada na tri kata, napravljena prije nekih stotinjak godina, smještena u središtu vrlo lijepa parka, okružena prstenom veličanstvenih stabala.

Bukač je smješten na prvom kata, u prostranu sobu s dva velika prozora, s vrlo visokim stropom. pored sobe nalazila se kupaonica s toaletom.

Mirno je i tiho, razmišljao je Bukač. Opružio se na krevetu, zaklopio oči, razmišljao je o svom životu.

Trgne ga kucanje na vratima. Otvori ih. Službenik sanatorija obavijestio ga je o rasporedu obroka te mu dao popis liječničkih pregleda.

Već sutradan obavio je prvi pregled.

Liječnik mu je uz osmijeh rekao.

-Ako se budete držali reda, sve će biti u redu.

Prijepodneva je većinom provodio vježbajući a popodne je uglavnom šetao po parku, upoznajući usput stanovnike sanatorija.

Od početka mu je bio najsimpatičniji Izidor Beus, profesor matematike, znatno stariji i znatno bolesniji od njega ali čovjek prepun vedrine i optimizma.

Šetali su zajedno razgovarajući o raznim stvarima.

Uskoro je Bukač upoznao i Marka Barića, utrnulog poduzetnika, kako se sam predstavljao, osoba iznimne analitičnosti, koja je u svemu tražila razloge za i protiv, također u problemima sa srcem.

Prvi su dani sporo prolazili, ali kasniji tjedni nešto brže.

Bukač se dobro opravljao, jedino se nije mogao odviknuti pušenja, pa mu ni liječnici nisu više pretjerano prigovarali.

U proteklim je danima Bukač se pobliže upoznao sa svojom liječnicom Vlastom Kern.

Iako to nije bilo uobičajena praksa, nekoliko je puta bio s njom na kavi u restoranu Grozd, odmah iza parka sanatorija, u maloj, šarolikoj uličici.

Vlasta je bila vrlo zanimljiva osoba. Pričala mu je kako nikada nije mislila da će raditi u sanatoriju,

nego, negdje u gradu, u velikoj bolnici. No, život ju je smjestio ovdje, u sanatorij.

Imala je iza sebe dva braka, neuspješna, kratka i dovoljno duga da ih zapamti za cijeli život.

Bukač je sve više i strastvenije razmišljao o Vlasti. Pokušavao je odgonetnuti što ga toliko privlači kod nje, osim njenog izgleda.

Boravak u sanatoriju je završio, Bukač se srdačno pozdravio s Beusom i Barićem, te na kraju i s Vlastom i vratio se oporavljen u gadne ralje novinarstva.

U redakciji je bilo sve po starom.

Glavni urednik ga je dočekaao bez ikakvih sentimentata..

-Vi Bukač, još imate dosta do mirovine. Znam za vašu bolest no ona ne može biti izgovor. Radite najbolje što možete, vi to znate, no pitanje je, hoćete li.

Ipak, Bukač se iznova nekako uklopio u rad redakcije, ali na stanovitoj distanci od vjetrova koji su divljali.

Te ga je večeri zatekao Vlastin poziv, ako hoće, ako ima vremena, neka je posjeti u sanatoriju.

Zašto ne, mislio je Bukač.

Susreli su se na porti sanatorija, njezina je smjena završavala.

Vlasta ga je poljubila u obraz, oprezno i nježno.

-Gladna sam, idemo u Grozd. Može?

Grozd je nudio ukusnu hranu, bili su oboje zadovoljni. U razgovoru su neprekidno prekidali jedno drugo.

Dopratio ju je do stana u Zagorskoj ulici. Nekako nespretno pokušao ju je na odlasku poljubiti no ona se odmaknula, vješto izmičući.

Dogovorili su se kako će se opet vidjeti.

U redakciji se dogodio slom, glavni je urednik otpušten zbog izrazitog neslaganja s direktorom i na opće iznenađenje, Bukač je imenovan vršiteljem dužnosti.

Sada je boravio u redakciji po cijele dane, ponekad i dobar dio noći, nastojeći sve te rastrgane dijelove spojiti u skladnu cjelinu.

Vlasta se nije javljala a Bukač i kada bi se odlučio nazvati, netko bi ga prekinuo. No, jednom mu je uspjelo.

Ispričavao joj se, ima puno obaveza, možda postane glavni urednik. Pozvala ga je, neka dođe.

Razmišljao je. da, vrlo je privlačna, ima nevjerojatno lijepe, tamne oči...ali, što ona može biti ili postati u njegovom kompliciranom životu. Ona je tamo, on je tu.

Ipak je otišao.

Umjesto posjete Grozdu, Vlasta je u svom stanu priredila večeru s morskim specijalitetima. Iako nije bio ljubitelj te kuhinje, ovoga puta bilo mu je sve fino.

Te je večeri shvatio koliko ga Vlasta privlači, njezina fina elegancija, odmjerena otmjenoost i njezina vraška ljepota.

Ove se večeri nije opirala njegovom poljupcu. Bukač je bio iznenađen silinom svojih emocija. Doista, vlastiti su ga osjećaji zapanjili.

U idućim mjesecima Bukač je redovito posjećivao Vlastu, svaka, dva ili tri tjedna. I ona je njega posjetila u gradu, u njegovom neurednom stanu.

Bukač se nekako počeo stidjeti svojih nabubreljih, uzavrelih emocija. Vlasta je u

potpunosti ovladala njegovim bićem, duhom i tijelom.

Danas ujutro, kada se spremala za povratak, onako nehajno ga je upitala.

-Ti poznaješ doktora Martinovića?

-Martina?

-Da, doktora Martinovića. Čula sam da si s njime išao u gimnaziju i da ste bili najbolji prijatelji.

-Da, istina je, no u posljednje se vrijeme slabo viđamo. Njemu je medicina na prvom mjestu a meni novinarstvo.

Zašto pitaš?

-Glavna bolnica traži liječnika, a on je šef bolnice. Mogao bi ga pitati.

-Što bih ga pitao?

-Ja sam zainteresirana za to radno mjesto.

Bukač je idući dan nazvao Martinovića a Vlasta je za nepunih mjesec dana preselila u grad.

Ova im je okolnost dopuštala nešto češće viđanje, no svejedno Bukač nije bio zadovoljan, činilo mu se da Vlasta ima svaki dan sve više posla u bolnici.

Istodobno, Bukač je sve ozbiljnije razmišljao o mogućnosti braka s Vlastom. Jednom joj je to spomenuo, a ona se gotovo skamenila.

-Krunoslave, nije pravo vrijeme za to. Ja se moram potvrditi u bolnici, znaš i sam kako je to.

-No, dobro, odmahnuo je rukom Bukač.

Prepustio se dragoj i odanoj divljoj struji redakcije cijelim svojim slabim srcem.

Više nije spominjao Vlasti tu misao u prigodama njihovih susreta.

Nakon redakcijskog sastanka, prišao mu je mladi novinar Pavao Mrazić.

-Šefe, čini mi se da vas traži policija.

Uskoro su se dvojica muškaraca i predstavili, pokazali značke.

-Oprostite gospodine Bukač. Uđimo u vašu sobu. Zna li, nastavi policajac, kada su ušli u odijeljenu sobu, znate li, da su vaš i moj otac Josip Doležal iz istog mjesta. Da, rođeni su u Dežanovcu, pa i vi ste rođeni u Dežanovcu.

Da, istina. Davno nisam bio tamo, šteta.

-Gledajte Bukač. Ispričati ću vam u nekoliko rečenica kratku priču. Nemojte me prekidati.

Prije dvije godine, jedan novinar odlazi u sanatorij, upoznaje simpatičnu liječnicu, zaljubljuje se u nju. Ona tu njegovu, naivnu zaljubljenost vješto koristi kako bi joj poslužio kao paravan jer trebalo je prikriti vezu sa šefom gradske bolnice, koji slučajno dobro poznaje novinara. No, sve je to nevažno, to su usputni rezultati. On, liječnik iz velike bolnice nedavno je uhvaćen u dobivanju mita od strane kompanije za proizvodnju bolničkih aparata. Mi smo ustanovili kako on već duže vrijeme dobiva isplate od njih kao nagradu.

-I, upita Bukač.

-Znate naravno tko su lica u priča. Liječniku je netko dopustio da pobjegne u inozemstvo. No, znate, taj liječnik je i počeo uzimati taj strani novac kako bi mogao udovoljavati svojoj ljubavnici. Ona ga je na kraju balade jednostavno ostavila, zahvalila se na mjestu u bolnici i vratila se u svoj mirni sanatorij.

-Zašto ste mi to sve ispričali?, vidno uzrujan izusti Bukač.

-Zbog Dežanovca, zbog Dežanovca, Bukač. Vi do potrebnih podataka možete doći i objaviti priču, pomalo se i skrivajući iza inicijala.

Bukač naravno nije objavio ni retka o uglednom bjeguncu, doktoru Martinoviću.

Nakon dvije i pol godine, šef redakcije Krunoslav Bukač opet je sjedio u restoranu Grozd u Zagorskoj ulici, pričajući sa svojim prethodnikom, koga je došao i privatno i službeno posjetiti.

On mu je spomenuo doktoricu Vlastu koja se jako brine o njemu.

Bukač je samo odmahnuo rukom i ispio svoje dobro vino, dobro se sjećajući kako nakon tihog skandala s Martinovićem nikada nije više nije vidio Vlastu, niti ga je ona ikada nazvala.

Miroslav Pelikan

Miroslav Pelikan

OPORAVAK